

THE young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. X.

Friday, 21st June, 1946.

No. 5.

DIOPHANTUS SPEAKS	By T. Pathmanathan	Page 3
OFFICIAL LANGUAGE FOR CEYLON	By K. A. Rajadurai	4
THE ENDOCRINE GLANDS & THEIR SECRETIONS	By Ivor Herat	5
மாலைக்காட்சியும்-என்மனத்திலும்	By P. A. G. திருவாரூர்	11
தமிழரின் இலக்கண எண்ணி	By M. A. சதாசிவம்	12
சமூக முன்னேற்றம்	By S. செல்வரத்தினம்	16

R. THIAGARAJAH
English Editor.

KAMALAM TAMPOE
Tamil Editor.

The young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. X

Friday, 21st June, 1946.

No. 5

The Editor Speaks

[The lot of the English Editor has fallen on my shoulders this year. My predecessor has without any room for doubt maintained and carried out his responsibility in a highly commendable manner. It would be presumption on my part to claim equality with him but I can assure my fellow students that I will maintain this trust to the best of my ability.]

The Boarding-House may be considered a home or an extension home, but the homely atmosphere is almost never present. One boarding house with about a hundred and fifty students may be too much to practice homeliness. Everyone of us individually would not get into the vandalistic or mob spirit which is prevalent to a great extent when we collect in groups. This collection into many groups can be reduced. The introduction of cottage system will give us ample scope for the betterment of our ways and actions.

We do not do many things in the boarding house, which are in our regular routine of household duties. If we, the students, swept the place, we would care to keep it as neat, as our houses. On the other hand are we enjoying our household comforts that compensate our duties at home? If we wash our plates, sweep our rooms, water our common garden (which often becomes a source of pride) at home, we can do the same here and that money be spent in our comforts. We do not wish to wash other

people's plates, then why let a man, who not by his choice, was born low, to do it? Again at home we do not run before the arrival of our brothers and sisters to the dining table and deprive them of their delicious food and curries. Everything is placed before us and we have our share and sometimes even take less in order to give our brother some more as he is working hard for an examination.

The standard of a boarding house should be at least that of the best home from which a boarder comes, so that he may at least maintain the standard of his home here. The others are not going to be the losers, for they would be elevated to a higher level which they would try to maintain in their respective homes. This too may be considered education of a very high nature. Its influence would tend to extend far beyond the school premises.

A motherly atmosphere always brings about a kind of satisfaction and contentment. A lady could not only help to make the curries tastier but also help the lads in elementary domestic affairs such as minor stitching work, or cooking when out on picnics and the boys in turn could cut some fire-wood now and then, or carry a bucket of water. Her presence will prevent the boys from throwing books, shoes, clothes etc. all over the place to make it

look like an abandoned market place. In case of illness they prove very helpful. The natural softness about them helps a great deal towards a fast cure.

Under such a system we have a very large field for development, all the short comings of a large boarding house may be tackled and solved in an easier way. Of course we do not want this system to make saints of us. If we do our lessons at the proper time and satisfactorily maintain a decent standard of conduct we should have our fun too. It is with great expectation that we look forward to the success of the cottage system and it is our sincerest hope that this system would reach up to our expectations.

It is with mingled feelings, that we the students, parted with Mr. S. S. Selvadurai, on his leaving us to become the Vice-Principal of Uduppiddy English School. Yet we

had the compensating satisfaction that his services were needed there more than here.

He served Jaffna College for twenty-two years both as a student and a teacher. He was boarding house master for quite a long time. He was loved and respected greatly by the students. Two farewell functions were held, one by the boarders and another by the students, as a whole.

It was with deep sorrow that we bade farewell to Mr. G. Galagoda on his leaving us to join the Training College. He was our Sinhalese master and no student who has studied under him can forget him. He was always smiling and cracking jokes and very seldom looked sullen or morose. He was the fore-runner of the union and goodwill between the South and the North. We are all very happy to have Mr. C. Karunaratna in his place.

PRIZE DAY AT JAFFNA COLLEGE

The annual prize giving came off this year on the 23rd of February. The function started sharp at 6-30 p.m. when the Principal, the chief guest—Dr. Coe—The Board of Directors and the members of the staff mounted the platform. The Ottley Hall was gaily decorated with palms and bunting. The hall was bathed in a soft glow and the fans sent their message of comfort to the distinguished audience who had gathered there.

The function started with a word of prayer by the Rev. A. C. Thambirajah. The welcome was offered by Mas. E. A. Champion. Then followed the report by the Principal which treated at length on the current educational problems and on the endeavours and achievements of the school. The prizes were distributed by Mrs. A. B. Coe. Then followed the most important

item of the programme—the address by Dr. A. B. Coe.

Amidst loud cheers Dr. Coe rose up to speak. Speaking with the utmost sincerity and frankness on "World peace and how it might be attained" he kept the audience spell-bound which was only broken for an occasional applause. "Until every man was recognised as having the right of an individual there could be no world peace" he said. Secondly he emphasised the obliteration of Empire as a prerequisite for world peace. Thirdly he contended that the world must be a co-operative world—culturally, economically and politically—if world peace were to be achieved.

A vote of thanks was proposed by Mr. L. S. Kulathungam. The function closed with the singing of the College song.

Diogenes Speaks

By T. PATHMANATHAN.

Diogenes turns in his tub and begins to growl at things in general. I can well visualise the perplexed look of my readers when they read of Diogenes living today and that too in our midst; Diogenes? Yes! certainly, he is living today, but it is not the same old Corinthian philosopher who when asked by Alexander as to what favour he would ask of the great conqueror, requested the conqueror to stand a little aside so that he could enjoy the sunshine. Our modern Diogenes who too lives in a tub claims his ancestry to the old Corinthian philosopher.

His first and most bitter complaint is directed towards the world at large. To him this world is one vast pool of stagnant wretchedness where the malaria of injustice bids her agents to poison rising talent by giving an undue weight to existing prejudices.

My friend's second complaint was of the alarming number of road accidents in recent times. He feels that the only conveyance on which one could take a joy ride with comparative safety is the steam roller. No exertion is necessary as for a bone-shaking push bike, though of course one has to put up with occasional jolts. But what are a few jerks when you are positively certain that at the end of the trip your life is your own.

My friend then switched on to our bug infested library chairs. I suggested to him that the authorities concerned should immediately send an S. O. S. to the Minister of Health asking him to supply some

D. D. T. to be sprayed on our library chairs or as an alternative I suggested a students strike—since student strike is the order of the day—something like 'out with the bugs' campaign. (I am afraid I may be prosecuted for instigating an illegal strike—since all reasonable strikes except student strikes are legal.)

While agreeing with me about the bug nuisance, he turned down my suggestions. He says "your library is already famed for its books, then why not let it be famous for its bugs too." He added that bugs serve as an alarm clock for those students who enjoy an afternoon nap on those chairs, and by advocating their wholesale massacre he argued we would be doing a disservice to some of our friends.

Still he had a good word to say about the "Young Idea." "It has maintained and is continuing to maintain a high standard of efficiency among the student journals of the Island"—a fact which is laudable and one well worthy of emulation. He however stressed that a school magazine, particularly "The Young Idea" should be symbolic of youth. It should contain more light hearted, merry and personal articles bubbling over with the joys of youth instead of the numerous heavy articles that often fill the columns of the "Young Idea." Says he that the introduction of a humorous character—like even the 'Sooty Banda' of the "Sunday Observer" or Arthur Mee's 'Peter Puck' as a permanent feature in the columns of the "Young Idea" would greatly enhance the prestige of the journal.

OFFICIAL LANGUAGE FOR CEYLON

BY K. A. RAJADURAI

One of the problems that is uppermost in the mind of every Ceylonese today is whether Sinhalese, Tamil or English should be the official language for Ceylon. For the last one century and about a half the English language has been used as the official one and now the proposal of the Minister of Education that the medium of instruction should be through the mother tongue has appeared.

It is an opinion amongst educationists that when a child is instructed in any knowledge with his or her mother-tongue as the medium, then a maximum of efficiency with a minimum of waste can be obtained. So, in order to prevent any genius being uncared for, and to make the full utilisation of the country's good brains, the medium of instruction should be through the mother-tongue. Then the child will be able to grasp the principles of knowledge more efficiently than if the child had been educated through a foreign language.

The Tamil and the Sinhalese speaking people in the world are negligible when compared with the English speaking people in the world today. This is one of the arguments that have been put forward by those who are opposed to the Minister's policy—that Sinhalese and Tamil should be the official languages for Ceylon. No doubt this is true but it furnishes no ample testimony to show that Sinhalese and Tamil should not be the official languages for Ceylon. Certainly communications with other countries can be carried on in the English language. Even if the national languages become the official ones people can study English also because of the fact that it is a *lingua franca*. Therefore it is better to adapt Sinhalese and Tamil as the official languages for Ceylon and keep in touch with the English language, hand in hand.

This policy of the Minister of Education has made some of the people to reveal their narrow sectionalism. Some of them wanted to bring the process of Sinhalization by the help of this policy. When thinking of such a problem—the official language problem—which is a matter of vital importance to all the people in Ceylon, all sectional divergences should be brushed aside and the good of the island should be introduced as the sole objective. This category of people who believe in the process of Sinhalizing of the Tamil race do not realize that the process of Sinhalization will never be complete with the introduction of this policy. English has been the official language for Ceylon for the last one hundred and forty years and yet the process of anglicisation has not ended. So it is a foolish, narrow-minded and stupid idea to think of the process of Sinhalization. Even if the process of Sinhalization goes on with great rapidity it does not in any way contribute much to the Sinhalese language and its people. It will only increase the quantity of the Sinhalese and decrease their quality because it will be done by Sinhalese imperialism and not by any magnetic sweetness and excellence of the Sinhalese language.

Some people say that the language of the majority of the country's people should be adopted as the official language for the country. This attachment to quantity and disregard to quality is certainly nothing but stupidity. The administration of the island has been carried out efficiently and well in the past and the present by many Tamil brains and so it is not fair and reasonable to shut out their language from the island. In countries like India there are over three hundred languages and therefore circumstances compel them to adopt one or two languages as the com-

mon ones. But in Ceylon the case is different. Both Sinhalese and Tamil can be adopted as the official languages without any harm to the country.

It is said by some people that if both the national languages are adopted as the official ones then each and every individual will be necessitated by coming circumstances to learn three languages, namely: Sinhalese, Tamil and English. Therefore they are of opinion that only one national language should be the official one. If Sinhalese is made the sole official language for Ceylon then the Tamil speaking individual will have to learn Tamil also in addition to English and Sinhalese because Tamil is the mother-tongue. So even if Sinhalese is made the sole official language of Ceylon the Tamils will have to learn three languages. So this argument put forward that Sinhalese should be the sole official language for Ceylon is not sufficient to disregard the Tamil language.

The Tamils are not people who have migrated into Ceylon very recently. They have been settled in Ceylon for the last many centuries. The contribution they have made in the administration of Ceylon is by no means negligible. The Tamil language is one with an ancient culture and traditions. It is considered as one of the oldest languages of the world. It consists of many varieties of learning the Sinhalese language and literature had no heritage of its own. So to shut out such an excellent language like Tamil from the administration of the island and to introduce Sinhalese will certainly look ridiculous in the eye of a sensible people. There-

fore it is better to forget the foolish idea of Sinhalization and to adopt both Sinhalese and Tamil as the official languages for Ceylon, so that the whole country can usher in peace and prosperity without any racial discrimination.

Now the question comes when should the national languages be adopted as the official ones. I do not think it advisable to adopt the national languages as the official ones immediately. English language should continue to be the official language of Ceylon for the next fifty years or so. Since most people can learn efficiently and well only when they are youths, it is quite difficult for those adults and older people who do not possess a knowledge of the national languages to study them now. Therefore sufficient notice should be given to all about the policy of adopting the national languages as the official languages.

As regards, the medium of instruction books have to be written in Sinhalese and Tamil. Books in Law, Medicine, Philosophy, Science and some other subjects have to be written and this will certainly take another fifty years or so.

I am of strong opinion that Sinhalese and Tamil should be adopted as the official languages for Ceylon after about half a century. This will bridge the chasm between the different communities of the island and destroy the spark of craze that is in the hearts of some people to possess English ways and customs and to be ignorant of their mother language. The Minister of Education deserves praise for bringing about such a scheme that will advance Ceylon in the realm of Education.

The Endocrine Glands and their Secretions.

"In the human being is present and invisible pharmacy and an invisible physician, who produces, prescribes, dispenses and administers remedies as occasion demands"

MARTIN LUTHER

In all living bodies are found certain cells aggregated together to form organs. They have no ducts. Hence they are commonly known as ductless glands. Their secretions are directly poured into the blood stream

Robabam.org | Avangham.org

not by ducts, but by a process of diffusion. These secretions are known as hormones and play a predominant part in the harmonious working of the whole body. These organs are found scattered in various parts of the body, nevertheless they are functionally linked together. The working of these organs is peculiar and characteristic. Some of them are concerned with the metabolic activities and growth of the body, while others act on effector organs and are analogous to nerves. Some of them are indeed under the control of the nervous system.

In recent years, several of these secretions have been synthesised. The composition of others have been determined, by isolation from the body in as pure a state as possible. The synthesis of these hormones and the research work entailed therein has introduced a new approach to the curing of diseases.

The pituitary Body or the **HYPOPHYSIS CEREBRI** is found in the head region and is one of the most inaccessible glands. This gland has been associated with the growth of the body. It is attached to the fore brain by a stalk. It consists essentially of 4 parts. It has been stated that the pituitary body secreted at least ten different kinds of hormones. Its secretion has a stimulating effect on the thyroid gland. Thus it will be seen that some endocrine glands are themselves effected by the secretions of other such glands. Another secretion of the pituitary body influences the growth of bones, while another stimulates the mammary glands by its secretions. The posterior of the pituitary body produces three hormones. One is connected with the stimulation to contract the muscles of the uterine wall, another has a retarding effect on urine production. While a third is known to cause the darkening of skin colour in Amphibia.

In an attempt to discover if the secretion of the pituitary body controlled growth, Dr. Evans of California, having prepared water extracts

of the pituitary glands of oxen injected it into baby rats and produced giant-rats. As soon as the injections were discontinued growth also stopped. He tried a purer extract on a young girl, whose physical development had been dormant for some time, and obtained remarkable results. It was also discovered that dogs whose pituitary organs were removed showed other changes besides the arrest of growth. The dogs became obese, sluggish and their sex organs shrank. It was thought that the pituitary body was the seat of a hormone which stimulated the production of ova; for rats whose pituitary body was removed failed to discharge ova on mating. It was found that when an animal was in oestrus a smear taken from the vagina showed that the cells were clearly defined and were stained red by Eosin. When it was not in heat the cells were different. Further research showed that it was some hormone of the pituitary body which acted as a sex stimulant. Extracts of it have been obtained—it is known as **PROLAN**. This affords a reliable human pregnancy test; for injection of the urine of pregnant women has the same effect as the pituitary extract. A third hormone of the pituitary body has been found. It is the milk producing hormone—**PROLACTIN**. It produces milk in the mammary glands. Even males respond to this hormone. Further it stimulates the mother instinct, or to be more precise. Mother love is made artificial, coming from the head and not the heart. This might prove an additional asset in the reversion of modern society. As H. G. Wells says "the sex stigma is gradually disappearing". And so a father, having gone through a course of these injections might remain at home and tender the babies, when the mothers get on to the road, and display their rebellious physical maturity.

The Pineal body is hidden in the tissues of the brain. It is a vestigial organ, and was originally a third eye on the dorsal side of the brain. In a New Zealand reptile known as **SPHEONODON** it is still present as an eye. Its precise function is a subject of much controversy.

The Adrenal Bodies in animals high in the evolutionary series are said to be composed of the Suprarenal and Interrenal bodies. They are found on the surface of the kidneys. In mammals, the homologue of the Interrenal surrounds the Suprarenal tissues and these two regions are known as the Cortex and Medulla. The structure of the Kidney shows us that it consists of an outer cortex and an Inner Medulla. The cortex produces a hormone known as CORTIN, a deficiency or total absence of which produces a condition known as Addison's disease. It is a fatal disease. An enlargement of this gland is responsible for premature Sexual activity. E. C. Kendall who isolated pure cortin and established its composition as

$$\begin{array}{ccccccc} & & & \text{C} & \text{H} & \text{O} & \\ & & & 20 & 30 & 5 & \end{array}$$

hopes to bring the dead back to life with it. It is so powerful a chemical. The medulla produces a hormone, ADRENALINE, whose function is identical with that of the cerebro-spinal nervous system.

The Thymus gland is easily discerned in mammals where it is found at the anterior end of the heart and at the base of the great arteries. It takes the form of tissues. In the AMPHIBIA it is found near the angle of the jaw. In fishes it is found along the border of each gill-slit. Its function is purely sexual and its effects are to hasten sexual maturity. In its function it displays a phenomenon known as 'Progressive Atrophy', where with increase of age it gradually disappears. This hormone could be utilized in the live stock industry.

In the process of the digestion of food, which in most animals starts in the mouth, secretin is produced in the stomach. In the stomach the food is subjected to the action of the Gastric Juice, which is secreted by the Gastric glands. The Gastric Juice contains 2 'Enzymes'. Enzymes are of the nature of catalytic agents in chemical reactions. They accelerate the process of digestion. They function in different media, and are specific in their reactions, in which they are themselves unchanged. The Gastric Juice contains PEPSIN which converts

the proteins into peptones, and REXIN, which coagulates milk. Thus the food is reduced to a creamy fluid called chyme. When the food is in this condition the wall of the duodenum produces the hormone, secretin, which stimulates the Pancreas to activity, when the Pancreatic juice is liberated. Embedded in the Pancreas are found a group of cells called the Islets of Langerhans. These islets form an Endocrine organ of considerable importance, and produce a hormone known as INSULIN. This hormone stimulates the liver and muscles to store Carbohydrates as Glycogen and also increases the oxidation of glucose to sugar. A deficiency of insulin results in the well known wasting disease DIABETES MELLITUS. When the body is in such a condition large amounts of sugar are found in the urine. This is because the sugar cannot be utilized without the presence of Insulin. Hence the energy required is taken from the reserves while the sugar passes off in the urine. The only known relief is Insulin injections accompanied by a strict diet. The insulin is administered intra-venously; for if taken by the mouth the ferments of the digestive tract split it and render it ineffective.

The Thyroid Gland is large, lying in the mid-ventral part of the hinder region of the Pharynx. It is bilobed and the whole is supplied with blood vessels. Its secretion is known as THYRONINE. It has been isolated and synthesised. It is an Amino-Acid derivative in combination with Iodine. Its general effect is to speed up most of the activities of the body. A tadpole, whose Thyroid gland has been removed does not metamorphose any further, but improvement will be shown if traces of Iodine or Thyroid extracts are added to the water. The Thyroid gland is associated with 2 common diseases. Over activity of it can produce an enlargement of the gland—Goitre or commonly known as Derbyshire neck, as it was rampant at one time in Derbyshire. On the other hand MYXOEDEMA, which causes sluggishness of metabolism and swelling of the Subcutaneous connective tissue is associated with atrophy of this gland. The

Parathyroids, which are situated on the sides of the Thyroid gland secrete a hormone—PARATHORMONE. It is used in the treatment of Tetanus. It has been also stated that the Parathyroids play an important part in the control of bone formation, along with Vitamin D. Its main function is the regulation of the calcium and phosphate contents of the blood.

At this stage it is well to understand that this Endocrine System is not confined to the phylum chordata. On the contrary it is widely spread in the whole of the animal kingdom. The drawback is that non-chordates are small in size and their glands are not localised to form obvious centres of Secretion. Research work has been done in this connection, and it has been found that most invertebrates respond to vertebrate hormones. Adrenalin has been extracted from Paramecia. The fact is that the Endocrine system is only one obvious and definite method by which the co-ordination of the body is effected. And just as there are diffuse nervous systems, as in the coelenterates (e. g. Hydra), so also might other methods of co-ordination be prevalent, hitherto unknown.

The research work done in this

branch of studies known as Endocrinology has resulted in the isolation of Sex-hormones. THEELIN, which is found one in a million parts of urine and PROGESTIN are the female hormones, while ANDROSTERONE and TESTOSTERONE, which are male hormones have been successfully isolated. This has awakened considerable curiosity in scientists to find a method of Sex determination. Several theories, some of which amount to superstition have been propounded. None of them hold water. With the help of T. H. MORGAN, Scientists have come to the conclusion that sex is determined by the presence of sex-determining chromosomes and the functioning of the various glands of the body. We have to wait for the final verdict, which most probably lies in that direction—viz. T. H. Morgan's theory.

The study of the Endocrines has introduced a new medicine, which is still in the offing. A relationship between the glands and individual personality has been suggested. The next phase of Biological research would be the control of personality by Hormones.

A stake well worth fighting for.
IVOR HERAT.

Join the Navy and See the World

'How is the navy Joe—Gee Blimey, that's the question in the mouth of every student. So here you have a brief of my life in the Royal Indian Navy.

The Navy always helped Britain to have a big Empire throughout the world. The Germans who marched into France, Belgium, Poland, Holland, could not invade Britain because of her mighty sea power. Britain depended on her fleets for her defence. By 1942 her naval power was eighty times stronger than at the beginning of the war.

When the Japs. declared war on Britain I was enlisted in India's Navy. India's biggest ships are the sloop

class. Then came the corvettes, escorts and mine sweepers. Indian ships have taken a leading part in the convoys of the Atlantic and in the allied landings in North Africa, Sicily, Italy and Burma. Indian sailors have won great merit in seamanship in this war. They are really cool, smart and happy looking lads with courage in their hearts. They were always on the watch to engage and smash the enemies.

In 1942, I was on board an Indian sloop which was doing a lot of convoy duties in the Atlantic. Her commanding officer, a smart sea hawk, was many a times the Senior Officer of the convoys with great skill.

I do still remember the first action I saw when I was aboard that lovely sloop when the convoy had nearly left the English channel and rolled in the midst of the mountain sized waves of the Atlantic Ocean. With great difficulty we moved on board. The sea was "swell" and her waves were more than fifteen to twenty feet high. The night was dark "as the inside of a cow". A black darkness. Yet not mercifully dark enough to obliterate those towering walls of even darker water with their looming white crests. However we managed to get ourselves to our posts as the alarm bell rang for station actions. There was some anxiety in every body's heart, but courage never let anyone down. It must have been 12.30 a.m. I had just got into the bunk after my first watch that closed at midnight. Many of the lads being experienced moved about in cool atmosphere. We were all with life belts round our waists. There was a perfect silence as all reached the upper deck. Two ships in the convoy had been hit by torpedoes. The Senior Officer, who was a commanding officer gave many cruising orders to his assisting escort vessels and had nearly manoeuvred our ship through all the columns of the convoy. While we were coming to starboard of the column of the two burning ships a torpedo just missed us and the whole column that was changing its position; depth charges exploded followed by green and red lights fired in the air. There were more torpedoes hitting than passing us with a hissing noise. For nearly two hours the engagement went on. We have scored more than a dozen U boats to our credit but we lost eight high cargo vessels and a destroyer in the convoy. There was peace and calmness from 3.30 a.m. till dawn. At about 6 a.m. we had the next alarm for station actions as enemy planes were sighted; eight Nazi Bombers flew over the convoy at a very good height but could not bomb her targets. No sooner they dived than their formation was split by the continuous firing of our guns. Our ship had

brought down four while the other destroyer brought down one more. One of the ships was slightly damaged but we managed to bring her safely in the convoy.

These are not the only actions I did see. Here I wish to pay my warm tributes to those American sailors who had joined us in many convoys of the Atlantic. Very often we have been alongside their ships and have exchanged greetings presents etc. One cannot forget those cigarettes and tins of beef which often helped us to bear the bitterness of the terrible winter. The Americans, Canadians, and South Africans stood side by side with the British and Indian warships to keep a safe passage for our merchant ships. After my one year's sea service I had the privilege of being posted to the signal office of the Naval Head Quarters in New Delhi. From here I had many short holidays and chances to go around Central and North India on sight seeing. After a period of eighteen months I was posted to a patrol boat which was a part of the Burma Invasion Flotilla. Here I took part in many landing operations along the coasts of Akyab and Ramree Island. I never saw much action except saving people whose ships were sunk by mine explosions. After a period of six months I was again transferred to a trooper on which I had the chance to cross the Atlantic a second time. This in peace !!

Most of us have seen many things which may be incredible to many of the people ashore. As a sailor I have visited various ports, and learnt many different customs and manners of many races of people.

It was these opportunities that made me feel that education is very necessary, and gave me an eagerness to move with the educated and continue my education once again. That's how here I am at Jaffna College! What a grand place indeed!! Wonderful experience, to tour the world, particularly for a Jaffna lad—I now realise that the world is much bigger than Ceylon and even

Jaffna. K. I. M.

பத்திராதிபர் குறிப்புகள்

சென்ற தவணை பூராகவும் காம் இளஞாயிற்றுப் பிரதி ஒன்றாவது வெளியிட முடியாததன்பற்றி மிகவும் கவல்கின்றோம். இதன் முழுக் காரணமும் மாணவ மாணவிகளிடையே உற்சாக மின்மை பெண்பதை காம் வெளியாகக் கூறவேண்டி நேருகிறது. குறிக்கப்பட்ட ஒருசிலரைத் தவிர, ஏனைய மாணவர்கள் அத்தனை பேரும் தங்களுடைய அபிப்பிராயங்களையும் எண்ணங்களையும் சுலபமாக வெளியிடக்கூடிய இத்தருணத்தை நழுவி விடுகிறார்கள் என்பது மிகவும் துக்கத்துக்கிடமானிய சம்பவமே. ஆனால், இதே மாணவரிடையே இன்னுமீமர் வெட்கத்திற்கிடமான சம்பவம் யாதெனில், இளஞாயிற்று வெளியரசு சற்றுப் பித்தி கிட்டாலே அவதவிட்டுக் குறிப்புகளாகக் கூற ஒருவராவது பின் தீர்க்க மாட்டார்களா, ஆனால் காம் விரும்புவது யாதெனில், இங்கு குறிப்புகளாக வருகிற அத்தேவேகத்தான் கட்டுரைகள் வந்தனவாயின் அது அயங்களுக்கும் பயனுண்டாயிருக்குமா; இளஞாயிறும் அதன் முறையான கேளையைச் செய்தவராக் கூடியதாகவிருக்கும். அதைவிட்டு, பத்திரிகை வெளியாவதற்குப் பத்திராதிபரும், மற்றும் அங்கத்தினரும் முழுப் பொறுப்பாளிகள் என்று கூறிக் கையைக் கட்டிக் காண்பாட்டிக் கொண்டு இருக்கும் மாணவ பகுதிகளை நீண்டகாலம் காம் வெட்கமாக விருக்கிறது. அன்புள்ள கண்பர்களே! மறுமுறையாக உங்களுக்கு நீண்டகாலம் கிருபயுக்கோம். இளஞாயிற்றுப் பிரதிக்கத்தக்க கட்டுரைகள் எழுதி, அதனை முறையாக வெளியிடுவதற்கு உறுதியாகக் கொள்ளுங்கள்.

எமக்கு உதவி புரிவது உங்கள் கடமை. அதை மறவாதீர்கள். எந்தக் காலத்தைக்காட்டிலும் தற்பொழுது காம் எழுதக்கூடிய உலக விஷயங்கள், மற்றும் பொது விஷயங்கள் எத்தனையோ இருக்கின்றனவே. இவைகளைப்பற்றித் தூரம் ந்த, அவைகளிடத்தே நம்முடைய அபிப்பிராயங்களை வெளியிட முயல்வது மாணவர்களது கலாசாலை வாழ்க்கையில் ஒரு முக்கிய பகுதியாகும். ஆகையால், மாணவ மாணவிகளே! விளாசித்தெழுங்கள். உங்கள் முன்னே எத்தனையோ பிரசினங்கள் கிடப்பதை புணருங்கள். உலகிற்கு உங்கள் தொண்டின் பகுதியையாற்ற முன் வாருங்கள். இதற்கு முகற்படி உங்கள் கல்லூரி வாழ்க்களை, அதவும் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி மாணவராய் உங்களுக்கு இளஞாயிற்று கைவசம் இருக்கிறது அதன் மூலம் உங்கள் எண்ணங்களை வெளியிடத் தயங்காதீர்கள். அப்பத்திரிகையின் முக்கிய கோக்கை அடைசியம் செய்வாதிர்கள். உங்கள் சேகவக்கு இளஞாயிறு எப்பொழுதும் ஆபததமாக கிற்பாளைப் பதை மறவாதீர்கள்.

சென்ற தவணை முதற் சம்பவமாக காம் அமெரிக்கா சென்றிருந்த நமது கல்லூரி அதிபர் கிரு. S. K. Bunker அவர்கள் வரவேற்றோம். ஆனால், அதன் பின்னரே ஒன்றன் பின் ஒன்றாகச் சில பிரிபாசிடகளுக்கேற்பட்டன. அடுத்தபடியாகப் பரிட்சை விடைகளுக்கேற்புறையே Inter, S.S.C. H.S.C. ஆக ஒன்றன்பின் ஒன்று வெளியிடப்பட்டன. S.S.C. விடைகளைப்பிட்டுக் கல்

வாரி மிகவும் பெருமை பாராட்டிக் கொள்ளப் போதிய இடமிருக்கிறது. ஆனால் அதற்கு மாறாக H.S.C. கிடைக்கே மிகவும் ஏமாற்றமாக இருக்கின்றன. இம்மாதிரி கிடைகள் சிதழ்வதற்கு “யார்பாக்கிரவாளி” ? என்ற கேள்விக்கு கிடை கொடுப்பது மிகவும் கடினமான அனுபவப் போலத் தெரிகிறது.

மலாய்நாட்டு உல்லாச வாழ்க்கை.

தாம் தீண்டத்தகு மலாய் நாட்டில் வேண்டிய செல்வத்தை உடைக்கலா மென்ற எண்ணத்துடன் ஒரு சிலரைப் பார்த்து எல்லா இளைஞர்களும் இவ் வையை கிட்டுக் கப்பலேறினார்கள். அறி விற்கெனவும் படியாத, நாலாவது ஆவ் ளை ஐந்தாவது வரை ஆக்கிவைத்தைக் கற்றுவிட்டுச் சென்றனர். ஒரு பொழுது ஓளவையாரின் “திரைடலோடியும் திர கியம் தேடு” எனும் பழமொழியைப் பின்பற்றி இவர்கள் இவ்விதம் கடல் கடந்த ஓடினார்கள் போலும். இவ்விதம் ஓடிய வாலிபர்கள், ஒரு சிறு பணம் உடைத்து ஊருக்கு அனுப்பியவுடன் ஆபிரிக்காவில் சிதையுங்கள் பேசி காட்டு, நீயோவெனக் கல்யாணங்கள் டெர்ந்த நின் இப்படியாக இலங்கை மக்களுட் பெரும்பான்மையோர் (அதிகமாக யாழ்ப்பாணத்தோடு) மலாய் நாட்டிற் குடி

யேறினார்கள். அதன்பின் அவ்விடத் துள்ள செல்வமும், உல்லாச வாழ்க்கையும் பாவசப்படுத்த, தமது தாய் நாட்டையே மறந்து, மலாய்நாடு சுவர்க்க மென எண்ணி அங்கே வாழ்ந்தனர். செல்வத்தினால் ஏற்படும் நன்மை தீமை களையும் அடைந்தனர். சிலர் தமது தாய் நாட்டே வேண்டாமென்று அவ்விடத்திலே யே தீவிரமான வாழ்க்கையில் அமைந் தார்கள். சிலர் உபகாரச்சம்பளத்துடன் வீடு திரும்பினார்கள். இப்படியாக வாழ்க்கை டெர்ந்தது.

இப்படி எழுந்தவர்களுக்கெக் கன விலும் காத்திரத்தடி குண்டுகளைப் பொழிந்தார்கள். கடைசியில் எவ்வளவோ உயிர்ச் சேதங்களுடனும் கஷ்டமுடனும் ஐப்பாளிய அரசாட்சியின் கீழ் அவஸ் தைப்பட்டு, ஒரு வழியாக யுத்தம் முடிந் ததும், கப்பலேறித் தாய் நாட்டே தஞ் சமென ஒடோடியும் வருவதை தாம் கண்ணாகக் காண்கிறோம். இலங்கை இளைஞர்க்கு இனி மலாய்நாட்டில் உத்தியோக மிலையென்றதமே, இலங்கைக் கல்லூ ரிளில் வந்து சாண்புகுந்த மானவ ருக்கோ எண்ணில்கை. இவ்விதம் சிறிது சிறிதாக மலாய்நாட்டிலிருக்கும் ஒவ்வொரு இலங்கை வரையும் இலங்கைத்தீவை நோக்கத் தொடங்கி விட்டனர்.

மாலைக்காட்சியும் என் மகிழ்ச்சியும்

BY

P. A. G. திருராஜன், (Pre. S. S. C.)

ஆடி மாதத்தில் ஒருநாள் ஒரு கடற் கரையின் ஒரு பக்கத்திலே இருந்த பசும் புற்றரையில் தன்னந்தனியாய் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன். மாலை வேளையின் உல்லாசமான தென்றல் மெல்ல, மெல்ல வந்து என் மேலிணைத் தொட்டுச் சென் றது. அதன் தண்ணிய பரிசும் என் மனதில் ஓர் விதச் சாரத்தையும், ஆறு தலையும் அளித்தது. வாழ்க்கையின்

விலை அடிபட்டுக் களைத்துப்போன உள்ளம் அம்மெல்லிய தென்றல் இன் பத்திலே நீந்தி விளையாடத் தொடங்கி யது. என் பக்கத்தில் ஒருவருமில்கை, ஏகாந்தமான அந்த வெளியில் கிரமல மான நில ஆகாயத்தையும், அதிலே தலத் தும் கிணிய்க்களையும், பார்த்த நிலக் கடலை யும் அதிலே மினுக்கும் கடல் மீன்களை யும் பார்த்து மகிழ்ந்து கொண்டிருந்

தேன். ஆனால் என் மனிடா என்னை விட்டுப் பறந்தாவிட்டது. ஓர் காட்சி என் உள்ளம் முழுதானதும் ஒரு ஆனந்த ஊற்றைத் துண்டியது. அதன் பிரவாகமே இன்னும் என் மனதில் இக்கட்டுரைபை வரைவதற்குத் துண்டுகிறது.

சூரியன் அந்தமிகப்போகின்றான். இன்னும் சில நிமிடங்களில் பூமிபாகக் கரிய இருட்போர்வை மூடப்போகிறது. ஆனால் இந்த அற்ப கோதீதிற்குள் 'இயற்காதேசி' என்னும் அழகுத் தெய்வம் என் முன் பூத்தவிட்ட மறைகின்றான். தா, தகவ்வன்று அந்தமிகமும் கதிரவன் பிரகாசிக்கின்றான். நெருப்பு வட்டமான இவனைச்சுற்றி எத்தனை வகை பான் வர்ணங்கள். இரத்த நிறம்போன்ற செவ்வானங்களின் கரைகள், கதிரவன் உமிழும் பொற்கிரண ஜோதியிலேயே ஜோலித்தக்கொண்டிருந்தன. அதன் அப்பாற் சிதறிக்கொண்டிருந்த வெண்மேகத் துண்டினொல்லாம் ரோஜா மலர் உதிர்ந்த கிடப்பதுபோல் அங்கும் இங்கும் அழகு காட்டின. அப்போன் ஒளியின் வதனமும் அவை மேகத்திற் பரிவதம் எத்தனை மோகன வர்ணங்களைக் காட்டின.

பரந்த நிர்மலமான நீள் ஆகாயத்திலும், சிறந்த நீலக் கடலின் மீதிலும் இதன் தோற்றம்—இயற்காதேசி—மாலை யென்னும் கன்னிகை அணத்தோடு புன்

முறுவல் பூப்பதுபோல் இருந்தது. கரைதனிலுள்ள தென்குகையில் பச்சையாலைகள் யாவும் பொற்கோடு பறித்து மிளிர்ந்தன. அதன் துளிரிடுகின்ற காக்கையின் கருமையும் பொன்னிறமாயிற்று. எல்லாச் செடிகளிலும் கதிரவன் உமிழும் கிரணங்கள் வசிகா பொன் வர்ணத்தை உண்டாக்கின. என்னை யறிபாமலே என் மனதன் இயற்காதேசி துளைத்துவிட்டான். என் முன்னிற்கும் அழகை என்னாற் கூறமுடியவில்லையே, பான் சித்திரத்தால் வர்ணிக்கவும் இப்படியான வர்ணங்களிலையே. என் செவ்வது? இவ்வியற்காதேசியைப் திருடிச் செல்வதற்கு ஏது திசைகளாவும் தூண்ட முகில்கள் முறுவலுடன் வருகின்றனவே. "இயற்காதேசியே! உன்னை என் எவ்வாறு காப்பாற்றுவது? என் மனத்தைக் கவர்ந்தாவிட்டாயே. ஆ! உன்னைக்கண்டு மகிழாதபோதிலும் உலகில் உண்டீர்? இல்லையே. உன்னுடைய வடிவழகம், உனது மாலை யுல்லாச டையும், காணம் கொண்டு முகிலுள் மறைபும் காட்சியும் என்ரையும் மகிழ்விக்க வல்லனவே. நீ யல்லவோ உண்மை யழகி, நீ என்னை விட்டு எங்கு செல்கின்றாய்? நீ செல்லுமிடத்தினைக் கூறக்கூடாதா?...ஆ! சென்றுவிட்டாயே. இனி, உன்னை எப்பொழுது காண்பேன்?" என்ற சிந்தனையுடன் இல்லிடம் கோக்கலானேன்.

ஆராய்ச்சிப் பகுதி:—

தமிழரின் இலச்சினை என்ன?

By

M. A. SATHASIVAM, H. S. C. Arts.

ஆதிகால காலகால உலகில் முதன்மை பெற்ற சாதிகளுள் தமிழ்ச்சாதி தலை சிறந்ததாகும். சங்க இலக்கியத்தைத் தருகிற தருகி ஆராயின் அதன் உண்மை தெற்றெனப் புலப்படும். அவ்விதமாக முன்னேற்றமான நிலையில் வாழ்ந்த தமிழன் கைக்கொண்டிருந்த

அல்லது இலச்சினை எது வென்பதும் மிற் பரப்பியத இரகசியம். இது கைக்கு ஒரு பெரும் இழக்காகும். இலக்கையின் பெரும் பாகத்தைத் தமது வாசஸ்தானமாகவுடைய சிங்கள சாதியினர் தமக்கு உகந்த இலச்சினை யாகக் கொண்டது 'சிங்கம்' என்பது நம்

மீறப் பரந்த பரகசியமே. அது அவர்கள் தமக்கு அமைத்துக்கொண்ட 'செனவர' என்னும் பெயரிலிருந்தே புலனாகின்றது. அப்படியாகில் தமிழராகிய நமது இலச்சினை என்னவென்பது நமக்கே தெரியாமற்போனது ஒரு சிப்பிற் கிடமான செயலல்லவா? என குறும் இனியாவது நாம் அறியவேண்டியது அவசியமல்லவா?

தற்போது நம் இலக்காதேவி சுயஸல் புலிகளாகிய சில அரசியல் வாதிகள் கையில் அடங்கிவிட்ட திண்டாட்டப்படுவது எமெல்லோரும் அறிந்ததே. அப்படியான அரசியற் புலிகளுள் ஒருவர் தாம் அடுத்த அரசாங்க சபைத் தேர்தலுக்கு அபேட்சகராக நிற்க வேண்டுமெனத் துணிந்தார். துணிந்தவர் யாது செய்தார் தெரியுமா? மந்திரிப் பதவி வகிக்கவும் மனப்பால் குடித்தார். மனப்பால் குடித்தவராகிய அவர் தமது கிரிப் பத்தைப் பூர்த்தியாக்கும் பொருட்டாகச் சில சிங்களவரின் உதவியை நாடுகின்றார். அதற்காகச் சிங்களருக்கும் தமிழருக்கும் ஒற்றுமை உண்டாக்குவார்போற் பாசாங்கு செய்து, சிங்களவரது கொடியாகிய 'செங்கமே' தமிழாதம் கொடி எனக் கொழும்பிலிருந்து வெளியாகும் ஒரு ஆங்கில தினசரித்தமாளியிற் சுதர்ப்புருந்தார் தான் தமிழனே பென்றிரியாத அந்தப் பாதகன். அவர் பாதுகாமிருந்த போதிலும் நமக்கு ஓர் உதவியெய்யப் புகுந்தார். அது என்ன தெரியுமா? தமிழரின் இலச்சினை என்னவென்று தமிழனரச் சிந்திக்கச் செய்த அந்த உதவி ஒன்றுமேயன்றி உண்மைபாகவே வேறொன்றுமல்ல. உண்மையான செவ்விரத்தமுடைய தமிழனு இவ்விடத்திற் பொறுத்திருப்பான்? தமிழரின் இலச்சினைகளையும் ஆராய்ச்சி விஷயங்களையும் நன்றாகவே ஐயந்திரிபறக் கற்று அறிந்த ஒரு தமிழ் அறிஞர் முன்கூறிய அந்த அரசியற் புலிக்கு ஓர் தீட்டுத் தீட்ட முன்வந்தார். அந்தத் தீட்டு என்ன தெரியுமா? தென்னிந்திய யாழ்ப்பாணத் தமிழரின் இலச்சினை 'எருது' எனச் சரித்திரம் நிரூபிக்கின்றது என

ஆதாரமாக அடுத்துக்கொண்ட நூல்கள் யாழ்ப்பாண வைபவமாளையும் முசுலிமர் இராசாயகம் (C. C. S.) என்பவர் எழுதிய 'பண்டைக்கால யாழ்ப்பாணம்' எனும் நூலுமாகும். முசுலிமர் இராசாயகம் பல ஆராய்ச்சிகளின் பெறுபேற்றால் எழுதிய இந்த நூலில் அந்த உதாரணக்காட்டி, முன்னிப அரசியற் புலி தனது பற்றைக்கு மென்னமாகவே பின் வாங்கிவிட்டது.

இவற்றால் நாம் சுதர்ப்புகுந்தது யாதெனில் தமிழரின் இலச்சினை செங்கமே அல்லது வேறு எதுவுமாவல்ல, எருதுதே தமிழரின் இலச்சினை என்பதே. இஃது நிரூபிக்க முதலியாத யாழ்ப்பாணச் சரித்தரத்திலிருந்து உதாரணக் காட்டுகோம்.

(We were the first to suggest that the bull coins with the legend 'Setu' were used by the kings of Jaffna and it was later confirmed by Rev. S. Gnanapragasār in his "Forgotten coinage of the Kings of Jaffna. If the Lyre flag was ever used by the kings of Jaffna it must have been earlier than the 12th century A. D. for the literary works composed in and after the 12th century speak of the bull flag only.)

இவற்றையிடப் பலமிடக்காலே முசுலிமரும் வைபவமாளும் ஆசிரியரும் தமிழரின் இலச்சினை எருது எனச் சந்தேக கிபீர்தமின்றி நிரூபிக்கின்றனர்.

செர் 'எருது' இலச்சினையாகப் பரவித்தது 16ம் நூற்றாண்டில் அரசாண்ட ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளே என்று வாதாடிகின்றனர். அப்படியல்ல, பதினொராம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் அரசாண்ட அரசர் எருதை இலச்சினையாகக் கொண்டார் என்பதற்குப் போதிய ஆதாரம் பொதுவாக எல்லாத் தமிழ் இலக்கிய நூல்களிலும் காணப்படுகின்றது. அதற்கு ஒரு சிறப்பான சந்தேகமுமே இல்லை. அதற்கு முந்திய காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலே அதிகமான இலக்கியம் எழுதப்பட்டதால் நாம் கற்சாசனங்களிலிருந்து அறிபெய்ந்துகொண்டிருக்கின்றது.

எனவே சரசனமும் நம்பக்கமே காணப் படுகின்றதா யாழ்ப்பாணச் சரித்திரகாரர் கூறுவதாவது :-

'The fact that the kings of Jaffna used the legend 'Setu' (Bull) as their emblem can be seen from the Kotagama inscriptions'

இதனாலும் கூறியவற்றால் தமிழ் ராகிய சமது இலக்கினை 'செது' எனப் பது வெள்ளிடைமலைபோற் தென்னிதிற் புலனாகின்றது. ஆனகயால் வாசகர்க்கே! அரசியல் வாசகரின் சிலர் சரித்திரத்தை அரசியலுக்கு அப்பணங்குச் செய்பப் பர்க்கிறார்கள்! அது முடியவே முடியாத காரியம். 'முயலுக்கும் முன்றுக்கோம்பு' என்று வாதிட முயலுகிறார்கள். சொல்

வினாஹும் கேட்பார்க்கு மதிலில்லையா? ஆனகயால் எவ்விதமான அரசியற் சண்டமாருதம் விரியப்போதிலும் நாம், எமது தமிழரது சரித்திரமான கற்பாறையிலே தாக்காவண்ணம் பாதுகாப்பது பாரதி முதலாம் கேச வீரர்களைக் கொண்ட பாரத உரிமை நம் தாய் நாடுகளைக் கொண்டாடும் யாழ்ப்பாண வாசகனது கடமைபல்லவா? எனவே நாம் கூறிய வண்ணம் முன்னே! அரசியற் புலி பற்றைக்குள் பதுங்கியதுபோல் நாம் பதுங்காத, நமது சரித்திரத்திற்கே, சமூகத்திற்கே அல்லது நமது தேவனுயினிய செத்தமிழ் மொழிக்கோ பங்கமோ அல்லது அவமானமோ கேளின், முன்னின்று அவற்றைத் தடுத்தல் தமிழராகிய நமது கடமைபல்லவா?

தம் கல்லூரி மாணவரின் கொடுமை

By

சி. கே.

"நான் வகுப்பறையில் எவத்த எனது மத்தியாஸப் பேரானத்தை யாரோ விடுதிச்சாலை மாணவர்களை வாடி விட்டார்கள். ஆனகயால் தபவு செய்து எனக்குப் பத்துச்சதம் தாரும்" என்று என்னிடம் பதிக்கொடியுடனும் முகவாட்டத்துடனும், கூறிய மாணவன்பால் என்மனம் சென்றது. இன்னே இவ்விதிதிச்சாலை மாணவர்களின் கொடுமை! விட்டினின்றும் தன் மத்தியாஸப் பேரானத்திற்கென்று கொண்டுவந்த ஆகாரத்தை பசிக்கொடுமை தாக்க முடியாத விடுதிச்சாலை மாணவரிடம் காவு கொடுத்துவிட்டுத் தன்பகியையாற்ற மறவரிடம் இரக்க வேண்டியதாயிற்றே என்பதை நீண்டகாலம் மாணவரின் மனம் பதை பதைத்தது விடுதிச்சாலை மாணவரையே கொண்டு கொண்டான். கொடிய பகியினுற்று இச்செயலை விடுதிச்சாலை மாணவ செய்கிறார்களோ அல்லது விசையாட்டியதாகத்தான் ஆனதே செய்தார்களோ காணாதின. ஆனால் பலர் கூறியதிலிருந்து இக்கொடுமை நடுபுற மிருக்க

ளுக்கு வயிது நிறையப் பேரானம் விடுதிச்சாலையில் கிடைப்பதில்லைபென்றும், இவற்றால் அவர்கள் இப்பேற்பட்ட செயல்களினால் தங்கள் வயிற்றுத் தொடுபையையாற்றுகிறார்களென்றும் கேள்விபுட்கேள். இன்னும் உண்மையை சன்றது காணரியில்லை. விடுதிச்சாலையில் பேரதியளவு உணவு கிடைக்காவிட்டால், கல்லூரியைச் சுற்றவரவுள்ள கடைகளுக்குச் சென்று அங்கு தம்பகியை அடக்குவதற்கு இவர்களிடம் பேரதியளவு பணமில்லைப்பேரலும். அன்றை இப்படி எத்தனை கடைகளுக்கு இவர்களும் செய்பலாம். கல்லூரி அதிகாரிகளிடம் தங்கள் குறைவைக்கூறி, அவைகளை நிரித்தி செய்வதே இவர்களுக்குத் தகுந்த முறையாகும். இவ்விஷயத்தில் டைக்கமெடுத்த, விடுதிச்சாலை மாணவருக்குப் பேரதியளவு உணவு கொடுப்பது கல்லூரி அதிகாரிகளின் கடமை யாகும்.

இக்கொடுமை நடுபுற மிருக்க செய்கின்றவர்கள் செய்து வரும் மற்ற

கொடுமைகள் சொல்லித்தீராத. வகுப்பறையில் மற்ற மாணவரிலாவது சமயம் பார்த்து அவர்களின் புஸ்தகங்களுக்குள்ளிருக்கும் கடிதங்கடையும், மற்றும் பல பத்திரங்கடையும் களவாடி வாசிக்கும் மாணவரின் கொள்கைதான் என்னே! இப்பேரப்பட்ட கொடூரச்செயல்கள் எல்லா வகுப்புள்ளிலும் நடப்பதில்லை. ஆனால் அநியாய முதிர்க்க பெரியார் வாசிக்கும் உயர்தர (H S. C.) வகுப்பில்தான் நடக்கிறது. இவ்வயர்க்க வகுப்பில் வாசிக்கும் மாணவரின் இப்பேர்ப்பட்ட செயல்கள் கவலைக்கிடமாகின்றன. ஒருவர் மற்றவருக்கு எப்பேர்ப்பட்ட கடிதத்தை எழுதினாலும் இவர்களுக்கென்ன? மற்றவருடைய கருமத்தில் தம் தலையை வீணாக உட்செலுத்துவதுதான் இவர்கள் கொள்கையாயிருக்கிறது. இது இவர்களின் பிழைக்குணமோ அல்லது வேறெதையுமோ

பாணதியேன். இம்மாணவர்கள் தம்பகுத்தறிவைக் கொண்டே இச்செயல்களைச் செய்யதொழியவேண்டும். இதற்கு ஆசிரியரின் அல்லது பிறருடைய உதவி வேண்டியதில்லை ஆகையால் இம்மாணவர் மற்றவர்கள் தங்கள் நண்பருக்கு அல்லது உறவினர்க்கு எழுதும் திருமுகங்களை வாசிக்கு ஆவல் கொள்ளாதிருப்பார் எனவும் உறுதிதேன். பகுத்தறிவற்றவரும், கல்வி கற்றாதவரும், பழக்க வழக்கமற்றவரும் புரியும் செயல்களே இப்பேர்ப்பட்டன என்பதை இவர்கள் நன்றுணர்ந்தால் - இதற்கும் இவர்களுக்குப் பகுத்தறிவுண்டோ என்பது ஐயம் - இச்செயல்களைச் செய்யமாட்டார்கள்.

இப்பேர்ப்பட்ட செயல்கள் இன்னும் தூற்றக்கணக்கில் உண்டு. அவைகளை இப்பொழுது கூற வேண்டியதில்லை அவைகளை யான் கூறுதொழிகிறேன்.

திரைகடலோடியும் திரவியம் தேடு

E. வேலாயுதம்.

“திரைகடலோடியும் திரவியம் தேடு” என்பது ஓளவைவாரின் அழகு வர்க்கு. இகன் பொருள் ‘கொடுத்தெழும் அலைகடையுடைய கடலையாழிலும், ஆழியையையிலும் உன் வருவாய்க்கு ஆதாரமாகக் கொண்டேனும் பொருளைத் தேடுவாயாக’ என்பதாம்.

திரைகடலோடியும் திரவியம் தேடு என்னும்போது கம்மனத்திடை வரணியம், வியாபாரம் முதலியவற்றின் எண்ணம் வருவது இயல்பு. ஏனெனில், கடலின்கண் நாவாய் கொண்டேனும், சிறுவள்ளங்களிலேனும் சென்று நாம் மீன் முதலிய மச்ச வகைகள் பிடித்து வியாபாரம் செய்ய வழியுண்டு. நாம் வரணியத்தையும் இக்கணயினின்று அக்கரைக்கு, அகைவது எம்முரிலே, எட்டியோ இருந்த இன்னேர் ஊருக்கோ, கொண்டிசெல்ல முடிவெனது. பிரர் அதனால் எம் தொழில்களை

சென்றது. நாமும் தக்க வருவாய் பெறுகின்றோம்.

திரைகடலோடியும் நாம் திரவியம் தேடலாம்? என்ற கேள்வி ஒரு சிலருக்குச் சில கேளைகளில் மனத்தில் உதிக்கக்கூடும். இது பிரதானமாகப் பிராமணரிடையே நிகழும். ஏனெனில், அவர் தம் சமுதாயம் கடல்மீது காலக் கழிந்த மீட்டுக்கொடுக்க மாட்டாது. அவர்களுக்கு சிலர் தம் சுற்றத்தை வெறுத்துக் கடன் கடந்து திரவியம் தேடுவதும் உண்டு. அச்சிலோ ஓளவையின் பொன்மொழி வழி ஒழுகுபவராவர்.

ஓளவையின் வாக்கினை மேற்கோளாகக் கொண்டு, அலைகடலின் கின்றுமுன்று திரவியம் தேடுவார் எத்தனை பேர்? அம்மக்கள் கேட்கும் இதிலுபடுதும் வாக்கைகள் எத்தனை? அகைவது அவர்களை ‘மட்டி’ சின்னம் முக்கியமாகப் பிடிப்பதே, தமிழ்க்கலம் தின்று கொழுத்

துப்போன திமிலா' என்று ஏழனம் செய்வோர் எத்தனைபோ? தாமஸ்த்துள் இவ்வாறு எண்ணியு, தம்மைப்போத்த வஞ்சனைமிக்க வன்னெஞ்சு நக்கு இவ்வாறு கூறியு, மீன்காண் வருகையைக் கண்டதும் நினைத்தா? என்பார் போல் பணத்துக்கெதனை அது. இது என்று மச்சவகை கூறி அவன் மூன் சென்று வழி மறித்தது, வழியிலிசிப் பின் தொடர்ந்த வெறங்கைபராய் மின்வா தொலைபோ? எண்ணுக் கடங்காதவர்களை நேர சொல்லிவிடலாம்.

திரைகடலோடித் திரையிம் தேவையும் எம் வருவாயைப் பண்படுத்தும் பங்கு பன்மையி ஒரு சின்னமே. இது முயற்சிபோ; இலாபமே; ஊதிபமே. எத்தொழிலை நோக்கினும், எத்தவத்தைச் செய்துவிடும் முயற்சியின்றேல் இகழ்ச்சிபோ ஒளவையார் அருளிய இவ்வமுதவாக்கும் முயற்சி வழி ஒழுக்கடியதும், ஊதிபம் தாததர்கதம், நாயனை வரும் இரவுக்கேனும் கைக்கொள்ள வேண்டியதுமேபாம். நன்னிலைக்குப் பொருள் சீதல கல்லதொரு வழி.

சமூக முன்னேற்றம்

By

S. செல்வரத்தினம்,

H. S. C. Arts.

நாகரிகம் மனிதனுக்கு எப்பொழுது வந்ததோ அப்பொழுதே சனசமூகத்திற்கு அந்தவாரம் போடப்பட்டது. சமூகத்தின் தோற்றம் மனிதனின் வாழ்க்கையை முற்றாக மாற்றி அமைத்தது, காட்டுமிராண்டியாக மிருகத்தின் இறைச்சியைப் புசித்து நடத்திய வேட்கைத் தொழிலை விட்டு, நிலத்தைப் பண்படுத்தி விவசாயத்தில் ஈடுபட்டு அறிவைப் பெற்ற அமைதியான வாழ்க்கை நடத்தும் நிலையை மனிதன் அடைந்தான். சமூகம் நாளடைவில் ராசரிசும், மதம், பாஷை, கலைபாடியவற்றில் உயர்ச்சிபடைந்தது. மனிதன் மனிதனாக வாழ்ந்தான்.

கால மாற்றத்துடன் மனிதனின் வாழ்க்கையும் மாறியது. விஞ்ஞானக் கலை வளர்ந்தோங்கியது. மனிதனை மனிதன் தாக்கி ராமரிசம் புசித்தக் கொடக்கினான். சமூகத்தின் அழிவுக்கு அறிஞர்கள் பல தோன்றின. மாழல் நிறைந்த இச்சமூகம் ஒவ்வொரு விஷயமும் தன் அறிவை நோக்கியே செல்வியற்றது.

இன்றைய சமூகத்தில் சுதந்திரம், சமத்துவம், சமீகாதாத்தவம், என்ற உயர்ந்த கொள்கைக்கு இடமே கிடையாது. மனிதன் எங்குபார்த்தாலும் கட்டுண்டு நிற்கிறான். சுதந்தரக் கர்ச்சனை செய்யும்பொழுது அடிமைத்தனத்தை யும் வலுப்படுத்திச் செல்கின்றனர். பல நாடுகளை அடிமைப்படுத்தி, பல மதத்தேசங்களைச் சுரண்டி உயிர்வாரும் கொள்கை உள்ளவரைக்கும் சமூகம் முன்னேறமுடியாது. இலங்கை இந்திய போன்ற நாடுகள் அடிமையின் முழுநி, முச்சகித முடியாது திணறிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, உலக சுதந்திரத்திற்கும், உலக சமாதானத்திற்குமாக இன்னம் சண்டைசெய்து வெற்றியடைகின்றேன் என்று பறை முழக்குவோரின் கொள்கைதான் என்னே?

பிரமாண்டமான ஏகாதிபத்தியத்தைக் கட்டியெழுப்பி, ஏகாதிபத்திய வெறி தலைக்கேறியதன் பயனாக மமதை செண்டிருக்கும் பிரத்தானியர் மற்ற நாடுகளின் அடிதே கொள்கைக்கு முற்றம் மாணாக நிற்கின்றது. "கேதறு

வரைக்கும் எது எனக்குச் சரியாகத் தோன்றியதோ, அது இன்றைக்கு உனக்குப் பிழை' என்கிறது. ஸ்டீல்ஸ், முசோவினி போன்ற சர்வாதிகாரிகள் உலகத்தில் பிரசன்னமாயிருந்ததற்கு இங்கிலாந்தே காரணமென்பது வெள்ளிடை மலை. ஏன்? கெருக்கம் தாங்கமுடியாத முரக்க வெறிகொண்டெழுந்தவர்களே இவர்கள்!

சுதந்தரம், சனநாயகம் என்ற பதங்களை அபரிதமாகப் பரவித்து, உலகத்தை வமர்ந்த தனிவினராகள். ஆனால் சனநாயகத்தையும் சுதந்திரத்தையும் குழி வெட்டிப் புதைத்துவிட்டார்கள். எவ்வளவு பதை நாம் ஒருபொழுதும் மறக்கமுடியாது. சென்ற பல நூண்டுகளாக கிறித்தவர்கள் கிளர்ச்சி செயதுமிகும் இரத்தியாட்டின் எண்ணற்ற மக்களைச் செல்லரும் இன்னலக்குள்ளாக்கி, அந்நாட்டின் மர பெரும் தலைவர்களைச் சிறையிலேயடைத்து வைத்திருப்பவர்கள் உலக சுதந்திரத்திற்கும், அடிமையாடுகளின்

கிறித்தவர்க்கும் பரிந்துபெகவது, 'வெள்ளாடு வினகிறதென்று வேங்கைப்புலி கிழுந்து கிழுந்து அழுதாற்போல்கும்'.

உலகத்தில் அமைதிநிலை குலைந்து சமூகம் சீர்கெட்டு முன்னேற முடியாது ஆகிறது. சமூகத்தின் உண்மை வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையானது சுதந்திரம். அந்தச் சுதந்திரமின்றி அடிமைகளாகச் சனங்கள் இருக்கும்வரைக்கும் சமூகம் முன்னேற முடியாது. சமூகத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு உலக சமாதானம் அத்தியா அவசியம். உலகத்தில் சமாதானம் நிலவவேண்டின் உலக ஒற்றுமை வேண்டும். உலக ஒற்றுமை வருவதற்கு அடிமைத் தேசங்கள் கிறித்தவ பெருமேனாடும், அந்நாட்டின் சாசனத்தில் குறிப்பிட்ட நாறு சுதந்திரங்களும் மனிதனுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் சமூகம் முன்னேற முடியும்.

என் ஏக்கம்

By "Glory"

அன்றொரு நாள் கதிரவன் தன் செங்கதிரைப் பரப்பி மேகங்களைக் கொண்டு மாயவித்தை காட்டும் மலைப் பொழுதினில் நீள வெடும் மணற் பரப்பின் மேல் ஏதாந்தியாய் உட்கார்ந்திருந்தேன். முத்தனைய நீர் தெளித்து பாலொத்த துளையெழுப்பும் அலை அதிர் கடலருகில் தண்புனைக்காணவும் கண் முடிச் சியானித்தருந்தேன். சிந்தனைச் சூழலின் மெலே ஆந்தியின் அழகும் என்னை மயக்கற்றிலை. பூவுலகில் ஏன் பிறந்தோம் என நினைந்துருகியேன்.

என்று நம் தாய் நாடு ஒங்கும்! என்று நம் தமிழ் மொழி தலைமெட்கும்! என்று யாவரும் ஒன்றெனக் காண்போம்! பெண்ணுரிமை என்று முனைந்தெழும்! அறிவுக் ககிர் பரவி விசும் கண்ணன்று! குருட்டிவிழுந்து வழியும் தினமெது? விற்றால்

கிளர்ந்தெழும் நொடி எதுவோ? என்று நம் தமிழனை முன்போல் முடிபுனைந்து கோலேந்தி அரசேற்பான்? எக்காலம் அழகு பழுத்தொழுகும் நம் தாய் நாட்டின் எழிற் பெருக்கை சுதந்திரத்தைகளால் அளவிடப் பருகுவோம்? தலைநிலிர்த்து நடக்கும் திடீனடைவது மெப்போவென்றெல்லாம் எண்ணி எண்ணி ஏங்கவேண்டும். என் கிளிகினினின்றும நீர் பெருக்கெடுத்த குழிந்த என் கண்ணக் களின் வழியே ஒடிக்கடல் நீருடன் கலந்து அதன் கைப்பை மிடைப்படுத்திற்று.

ஆய்! இத்தனை காலமும் கண்முடித்தனமாகவன்றோ சுகத்தினில் ஆழ்ந்திருந்தோம். அம்மா என்றழைக்க ஆர்வமுடன் கற்றித்த அருமருந்தனை நம்முதலாபை அமைதித்து அயல விட்டிடிவழிக்குத் தேன்று அன்னையின் முத்

தத்திற்காக ஏங்கும் அறியில் குழந்தை
களாயிருந்தோமே! காசுரிக்கத்திற் சிறந்து
கற்பலங்காரம் பூண்ட தாயை முளியாக்கி,
கோரப்படுத்தி பெண்ணுடை உடுப்பி
த்தா விதவைக்கோலம் அணிவித்தோமே!
ஐயோ! எம் பாபத்திற்கு எவ்வாறு
பிராயச்சித்தம் செய்ய வல்லோம்? அன்
னைக்குத் துரோகம் செய்த நன்றி
கெட்ட மகவானேன் எவப் பலவாறு
பிரலாபித்தேன். கடலும் ஒலமிட்டுப்
புலம்பியதென்னுடன். என் துக்கத்தைப்
பகிர்ந்து கொள்வதுபோல் காரிருளும்
கறிகி மந்தது. துயர் மிகுதியால் மயக்கி
வேண்டோலும்?

சுட்டெனக் கரமொன்று என் சிந்த
தைத் தழுவுவதை உணர்ந்தேன். ஆ!
நான் சண்ட, காண்பதற்கும் காட்
சியை எவ்வாறு விவரிப்பேன்? அக்கா
முடைய தேவதைபைக் கரங்கூப்பித்
தொழுதேன். குரல் நடுக்க, கத்தமு
தழுச்ச அவன் யாரென வினவு, அம்
மலர்நையோன், மதனே! உன் புனிதத்
தமிழ்தெரு அனலைதான் நான். உன்
கைப்போல என் மந்தறைய தமிழ் மக
ன் யாவரும் மனங்கொண்டால் என்

உவப்பிற்கு எல்லை எது? செந்தமிழ்
மலர் மலரும் என் யாழ்ப்பாண மக்க
ளும் என் மறந்தனரோ? குழந்தாய்!
கான் சீரழிந்து, கோய்கண்டு, ஊறுபட்
டிருப்பதைப் பார்த்தாலேனும் அவர்
மனமிழக்காத என்வெண்ணியே அங்கு
செல்கின்றேன். கிரகத்தில் நம் கரோஷ
கும். கடமைமைய நிலைத்தொழுதும்
மாணவர் குழாம் தழைத்தோங்கினால்
எங்குறையும் நிமிர்த்தி பெறும். வினை
கவற்செயுற்றுக் காலம் தாழ்த்தாத உணக்
குரிப தொண்டையாற்ற எழு! தற்பொ
ழுதே எழுந்து செல்!" எனக் கூறிப்
புன்னகை பூத்தாள். அப்புன்னகையில்
புதுமகளின் பொற்பு வாயந்த கட்டழ
கைக்கண்டு மயங்கி நிற்கும்வேளை வெள்ளி
சிப்படகொன்று ஆளும் துடுப்புமின்றி
கருங்கடலின் மேற்றளத்தில் மிதந்தரு
கில வரக்கண்டு திரும்பினேன். அன்
னையும் அக்கணமே மறைந்தனன். வெள்ளி
சிப் படதும், சோதரி! படகென்று
எண்ணிச் சீ ஏமாந்து விட்டனையோர்
மேலே பார்! எனக்கூற லீல வானத்
தில் உடுக்களின் மெத்தியில் பிறைச்சந்
திரன் எனே கோக்கி நகைப்பதைக் கண்டு
கூறும் நகைத்து இல்லமேகினேன்.

English Editorial Board

Editor:

R. Thiagarajah

Associate Editor:

T. Pathmanathan

Literary Section:

E. A. Champion

K. Rajadurai

Sports Section:

B. Thevarajah

Co-eds. Section:-

Miss T. Kandiah

Miss C. Kanapathipillai

Junior Section:

V. Kanagaratnam

S. Santhirarajah

Faculty Adviser:-

Mr. K. C. Thurairatnam, B. A. (Lond)

Tamil Editorial Board

Editor:

Miss Kamalam Tampoe

Associate Editor:

A. Sathasivam

Literary Section:

Miss M. Saraswathy

Miss T. Kandiah

S. Selvaratnam

Junior Section:-

Miss S. Sanders

E. Panchadcharam

E. Vellautham

Faculty Adviser:-

Mr. P. Navaratnam M. A.